

**ความรู้และความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญา: กรณีศึกษานิสิตปริญญาตรี
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**
**Knowledge and Understanding of Intellectual Property: A Case Study of
Undergraduate Students at Faculty of Humanities,
Srinakharinwirot University**

¹คณัญญา อิมใจ ²ณัฐกานต์ ยีกา ³นิภาวรรณ จ้อยรุ่ง ⁴ภคจีรา เข้มแน่นหมัด

⁵วรินทร์ อุดมพรธนกิจ ⁶อภิญญาลักษณ์ ลิขิตวงษ์ ⁷ศศิพิมล ประพินพงศกร

¹⁻⁶นิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ kananya.imjai@g.swu.ac.th

⁷ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หลักสูตรสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ sasipimol@g.swu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ชั้นปีที่ 1-4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษา 1/2561 จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นข้อคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจทางด้านทรัพย์สินทางปัญญา ผลการวิจัยพบว่า นิสิตคณะมนุษยศาสตร์มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชา พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ (กศ.บ.) มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญามากที่สุดอยู่ในระดับมาก ส่วนสาขาวิชาอื่นๆ ทั้งหมดมีความเข้าใจในระดับปานกลาง

คำสำคัญ : ทรัพย์สินทางปัญญา

Keywords : Intellectual property

บทนำ

ทรัพย์สินทางปัญญาเป็นผลงานทางความคิดที่มีคุณค่าและถูกถ่ายทอดออกมาในรูปแบบต่างๆ ทั้งในแบบนามธรรมและรูปธรรม อาจหมายถึงสิ่งประดิษฐ์คิดค้น สินค้า บริการ แนวคิด กรรมวิธี รวมถึงงานสร้างสรรค์ต่างๆ ฯลฯ ที่เกิดจากสติปัญญาและความชำนาญของมนุษย์ หากจำแนกเป็นประเภทที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป เช่น สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า ลิขสิทธิ์ของผลงานต่างๆ เป็นต้น ซึ่งทรัพย์สินทางปัญญาเหล่านี้อาจใช้ระยะเวลาในการพัฒนาและสั่งสมเป็นเวลานานจนกว่าจะตกผลึกทางความคิด และถ่ายทอดออกสู่สังคม ทรัพย์สินทางปัญญาจึงมีทั้งคุณค่าและมูลค่าในตัวทรัพย์สินอย่างมหาศาล (ศุภศิลป์ กุลจิตต์เจื้อวงศ์, 2557)

เนื่องจากความเจริญอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้เอื้ออำนวยความสะดวกแก่ นิสิต นักศึกษา คณาจารย์ และบุคคลผู้สนใจทั่วไปในการเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว และสามารถบริหารจัดการข้อมูลต่างๆ ได้อย่างคล่องตัว เช่น การจัดเก็บไฟล์ข้อมูล การส่งต่อไฟล์ข้อมูลรวมทั้งการนำข้อมูลที่ได้รับจากการสืบค้นมาใช้ประโยชน์ในเชิงการอ้างอิง ฯลฯ อย่างไรก็ตามความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศก็นำมาสู่ปัญหาเชิงวิชาการ โดยเฉพาะปัญหาในการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาต่างๆ การกระทำที่เข้าข่ายการละเมิดลิขสิทธิ์ รวมถึงการลอกเลียนวรรณกรรม โดยทั้งที่ขาดความเข้าใจ หรือไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องดังกล่าว บางครั้งมีการละเมิด คัดลอก ทำซ้ำ หรือหรือนำผลงานผู้อื่นมาใช้ประโยชน์อย่างไม่ได้ตั้งใจที่จะเพิกเฉยการเคารพถึงทรัพย์สินทางปัญญา ในขณะที่บางคนก็คิดว่าคิดไม่สุจริตก็สามารถเข้าถึงข้อมูลได้อย่างสะดวก ง่ายดาย และสามารถดัดแปลงไปใช้ประโยชน์ต่อ โดยคาดว่าจะไม่มีผู้ใดทราบว่าการนำผลงานดังกล่าวมาใช้ของตน การกระทำดังกล่าวได้ก่อให้เกิดปัญหาอย่างรุนแรงในทางวิชาการ โดยเฉพาะในเชิงการคัดลอกผลงานของผู้อื่น หรือการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา อันเป็นประเด็นเชิงวิชาการที่ส่งผลให้สถาบันวิชาการต่างๆ ทั่วโลกให้ความสนใจและให้ความสำคัญกับประเด็นปัญหาดังกล่าวมากขึ้น (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555)

การละเมิดทางทรัพย์สินทางปัญญาจึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมากต่อการเรียนและการทำงานในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตผลงานของนิสิต นักศึกษาในสถาบันการศึกษา หรือแม้แต่การทำงานในสาขาวิชาการต่างๆ จากการสำรวจเบื้องต้น พบว่า นิสิตยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา อีกทั้งยังไม่ค่อยตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องดังกล่าว โดยพบจากการละเมิดหรือเข้าข่ายการกระทำความผิดผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ การใช้ซอฟต์แวร์ผิดลิขสิทธิ์ การตัดต่อ ทำซ้ำหรือใช้รูปภาพผิดลิขสิทธิ์ต่างๆ ในการผลิตผลงานเพื่อประกอบการจัดทำโครงการในรายวิชาที่เรียน รวมถึงทราบข้อมูลจากผู้สอนที่พบว่านิสิตมักคัดลอก หรือใช้ผลงานของผู้อื่นมาประกอบการทำงานของตนเองโดยขาดความรู้ความเข้าใจ จึงทำให้คณะผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่านิสิตปัจจุบันมีความรู้ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญามากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นประโยชน์ต่อดัชนีนิสิตในการเรียนรู้และเป็นแนวที่จะป้องกันปัญหาเรื่องการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาที่จะเกิดขึ้นและส่งเสริมให้นิสิตเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรมและเป็นแนวทางให้กับมหาวิทยาลัย ห้องสมุด และอาจารย์ผู้สอนเห็นถึงความสำคัญและหาแนวทางในการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเพื่อให้รู้เท่าทันและไม่เข้าข่ายกระทำความผิดทางกฎหมายได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะมนุษยศาสตร์ทุกชั้นปี จำนวน 2,677 คน*

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1/2561 จำนวน 15 สาขาวิชา เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็นตามระดับชั้นต่างไม่เป็นสัดส่วน โดยจำแนกตามสาขาวิชา สาขาวิชาละ 4 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน

*สรุปจำนวนนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ณ วันที่ 13 กันยายน 2561

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญา ลิขสิทธิ์ สัญญาอนุญาตและประเด็นที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม จากนั้นร่างแบบสอบถามไปปรึกษาและขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา

2. สร้างแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามแบบให้เลือกตอบ

ตอนที่ 2 ข้อสอบเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญา เป็นแบบปรนัยให้เลือกคำตอบเฉพาะข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว จำนวน 15 ข้อ และเป็นแบบเลือกตอบใช่หรือไม่ใช่ จำนวน 15 ข้อ รวมทั้งสิ้น 30 ข้อ

3. นำข้อคำถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและภาษา โดยอาจารย์ให้คำแนะนำเพิ่มเติมเรื่องเกณฑ์การแปลผลคะแนน จากนั้นคณะผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4. นำแบบสอบถามส่งให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คนตรวจสอบโดยการประเมินความตรงตามเนื้อหาด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยพิจารณาเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ ขึ้นไป ซึ่ง 0.5จากการคำนวณได้ข้อคำถามที่มีคะแนน IOC ระหว่าง ข้อ 30 มีจำนวนทั้งสิ้น 1.00-0.6 ถือว่าเป็นข้อคำถามที่มีคุณภาพสามารถนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลได้ โดยผู้เชี่ยวชาญได้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างๆ จากนั้นทำการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะต่าง ๆ และจัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์โดยใช้เว็บไซต์ www.quizizz.com ในการจัดทำแบบสอบถามในรูปแบบออนไลน์เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

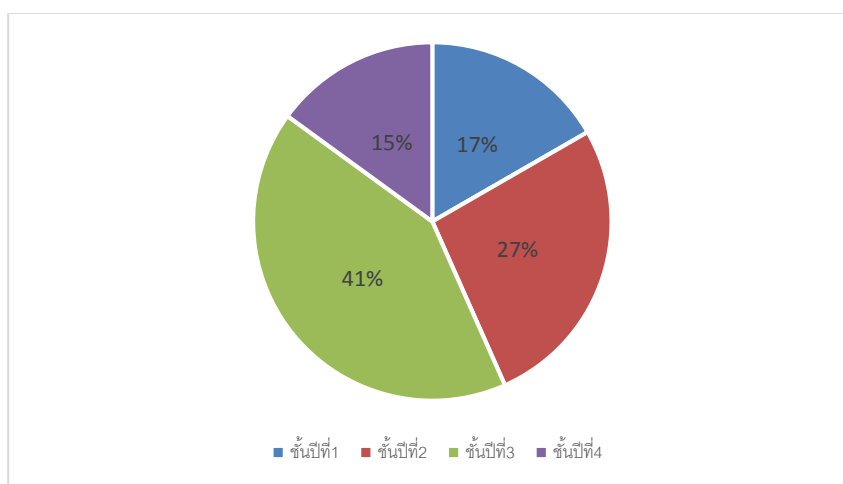
คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Microsoft Excel ซึ่งข้อมูลในตอนต้นที่ 1 ใช้วิธีการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ ส่วนคำถามตอนที่ 2 ดำเนินการโดยสรุปผลคะแนนก่อน โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนน คือ ตอบถูก ได้ 1 คะแนน และตอบผิด ได้ 0 คะแนน จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลรวมคะแนนทั้งหมด โดยแปลผลของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ ดังนี้

ข้อสอบมีทั้งหมด 30 ข้อ ผลรวมของคะแนนสูงสุด คือ 30 คะแนน คะแนนต่ำสุด คือ 0 คะแนน โดยมีการแบ่งคะแนนออกเป็น 3 ช่วง ตามเกณฑ์การแปลผลดังนี้

คะแนน 21-30	หมายถึง	มีความเข้าใจในระดับมาก
คะแนน 10-20	หมายถึง	มีความเข้าใจในระดับปานกลาง
คะแนน 0-10	หมายถึง	มีความเข้าใจในระดับน้อย

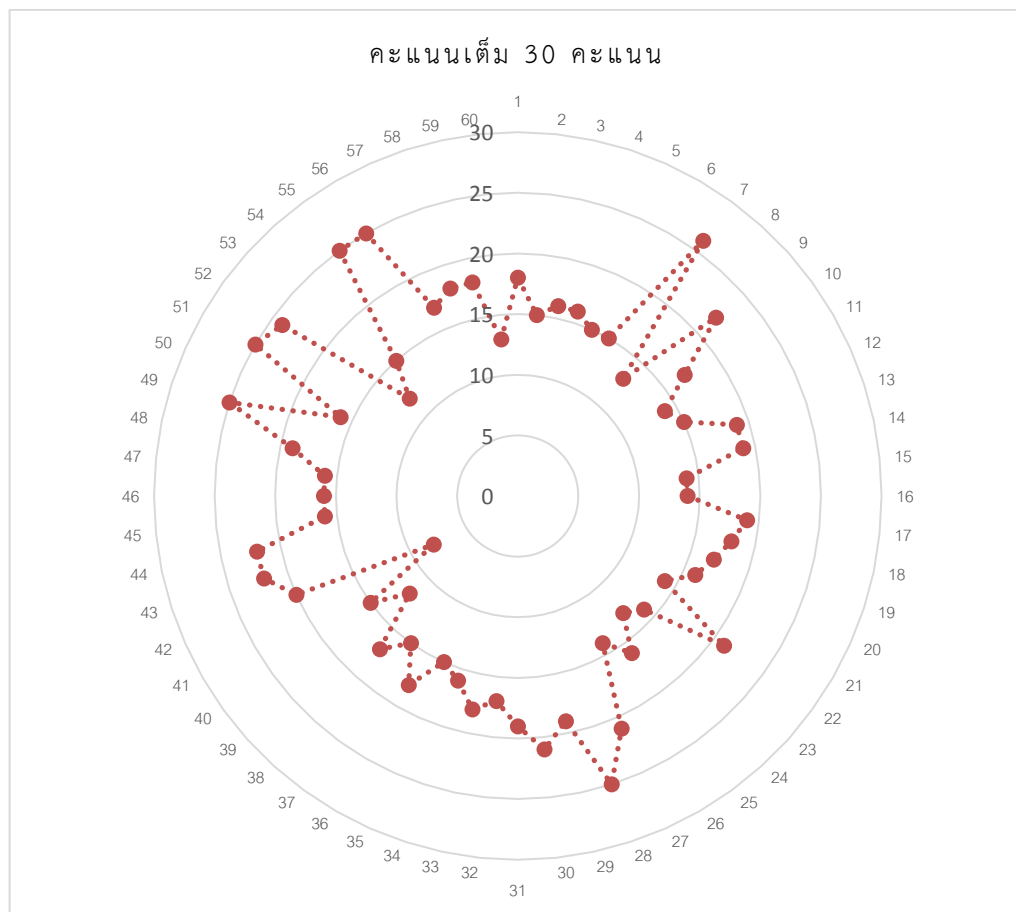
สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ตอบแบบสอบถามมาครบร้อยละ 100 โดยผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนมากที่สุดคือนิสิตชั้นปีที่ 3 (ร้อยละ 41) (ภาพที่ 1)

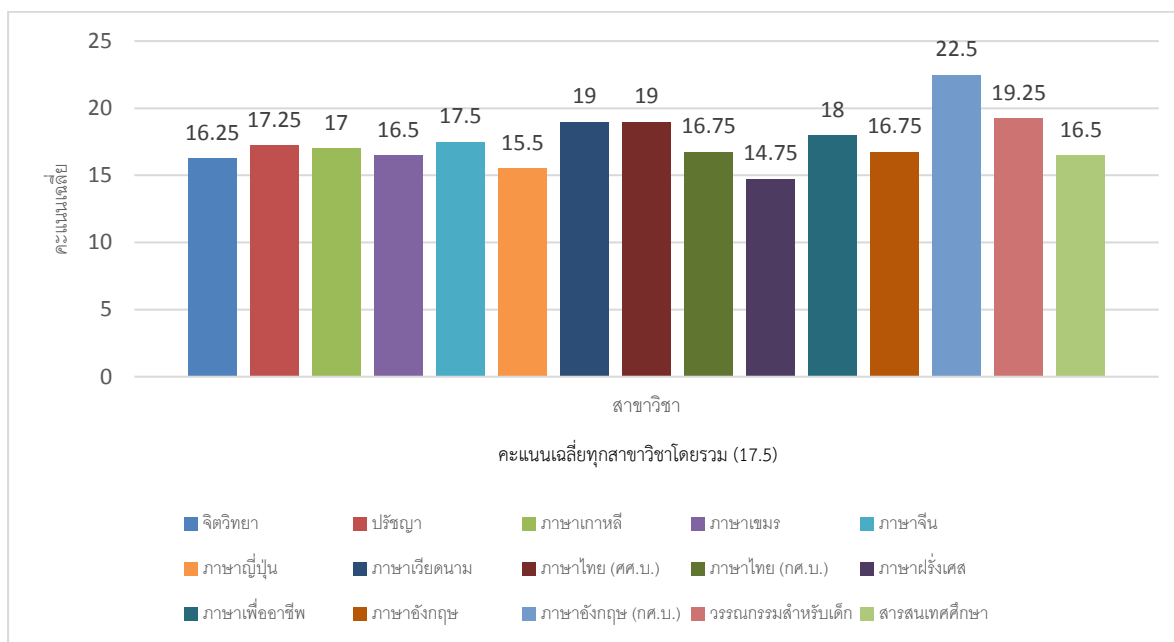
ภาพที่ 1 ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามชั้นปี

2. ผลการศึกษาความรู้ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ในภาพรวม เมื่อพิจารณาจากคะแนนดิบของนิสิตแต่ละคน พบว่า นิสิตที่มีความรู้ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาในระดับปานกลางมากที่สุด จำนวน 46 คน รองลงมา คือ ระดับมาก จำนวน 23 คน และระดับน้อย จำนวน 1 คน ตามลำดับ (ภาพที่ 2)

ภาพที่ 2 คะแนนของนิสิต (n=60)

3. ผลการศึกษาความรู้ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ พบว่า นิสิตทุกสาขาวิชามีความรู้ความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 17.5) เมื่อพิจารณาจากสาขาวิชา พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ (กศ.บ.) มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญามากที่สุดอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 22.5) ส่วนสาขาวิชาอื่นๆ ทั้งหมดมีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง (ภาพที่ 3)

ภาพที่ 3 ค่าเฉลี่ยของคะแนนจำแนกตามสาขาวิชา

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาความรู้ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ พบว่า นิสิตทุกสาขาวิชามีความรู้ความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาจากสาขาวิชา พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ (กศ.บ.) มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญามากที่สุดอยู่ในระดับมาก ส่วนสาขาวิชาอื่นๆ มีความรู้ความเข้าใจใกล้เคียงกันในระดับปานกลางไม่มีสาขาวิชาใดที่อยู่ในระดับต่ำเลย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีหมวดรายวิชาศึกษาทั่วไปที่มีรายวิชาการรู้สารสนเทศและชีวิตในโลกดิจิทัล ซึ่งเป็นรายวิชาที่มีเนื้อหาการเรียนการสอนในบางโมดูลที่เกี่ยวข้องกับการให้ความรู้ความเข้าใจและตระหนักในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นแง่มุมของการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรม การใช้สารสนเทศโดยคำนึงถึงลิขสิทธิ์ เงื่อนไขอนุญาตต่างๆ รวมไปถึงการตระหนักรู้เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ฯลฯ ซึ่งทำให้นิสิตมีพื้นฐานความรู้ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 นอกจากนี้ในการจัดทำมคอ. 3 ซึ่งเป็นโครงการสอนและรายละเอียดของรายวิชาในทุกสาขาวิชาของทุกหลักสูตรในคณะมนุษยศาสตร์ มีนโยบายในการกำหนดประเด็นเกี่ยวกับความรับผิดชอบหลักและรองในการสอดแทรกเนื้อหาคุณธรรมและจริยธรรมให้กับผู้เรียนซึ่งเป็นหมวดหนึ่งที่สำคัญของการจัดทำหลักสูตร ดังนั้นจึงทำให้นิสิตได้เรียนรู้และตระหนักในเรื่องดังกล่าวจากการสอดแทรกในทุกสาขาวิชาจากอาจารย์ผู้สอน นอกจากนี้ในการศึกษาค้นคว้าทำรายงาน และการทำโครงงาน (project) ในรายวิชาต่างๆ ผู้สอนได้มีการกล่าวถึงและให้ความสำคัญกับประเด็นทรัพย์สินทางปัญญาและการเข้าข่ายการละเมิดฯ เช่น การถ่ายสำเนาเอกสารตำราทั้งเล่ม การนำรูปภาพ ตัวอักษร การดาวน์โหลดเพลงลิขสิทธิ์มาใช้ประกอบการผลิตผลงานในโครงงาน การใช้ซอฟต์แวร์เถื่อนต่างๆ หรือข้อมูลอื่นใดที่มีลิขสิทธิ์ไปใช้ในการผลิตผลงานของตน จะต้องมีการอ้างอิงหรือมีคัดเลือกเพื่อใช้สารสนเทศในรูปแบบต่างๆ ดังกล่าวให้ไม่เข้าข่ายการละเมิดลิขสิทธิ์ของเจ้าของผลงาน และคำนึงถึงเงื่อนไขการใช้งานจากการให้สิทธิต่างๆ อย่างระมัดระวัง เป็นต้น นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนยังมีการแนะนำให้นิสิตไปปฐมนิเทศการใช้ห้องสมุด การศึกษาค้นคว้าโดยใช้

สารสนเทศต่างๆ การอบรมการใช้โปรแกรมบรรณานุกรม EndNote ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ซึ่งมีส่วนที่ได้กล่าวถึง เรื่องการตระหนักรู้ในด้านทรัพย์สินทางปัญญาต่างๆ จึงทำให้นิสิตในภาพรวมมีความรู้ความเข้าใจในระดับ ปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ นลัทพา หาราชพันธุ์ และภรณ์ ศิริโชติ (2560) ที่เสนอแนะให้อาจารย์ ผู้สอนสอดแทรกความรู้เชิงจริยธรรมทางวิชาการทั้งระหว่างการเรียนการสอนหรือการมอบหมายงานใน ระหว่างเรียนและควรให้นิสิตได้พึงระมัดระวังถึงการกระทำผิดด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของนันทน์ ย์มวงษ์ (2557) ที่กล่าวว่านิสิตจำเป็นต้องตระหนักรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบกับตนเอง และได้ส่งสมรื่องราวเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม รวมถึงงานวิจัยของนลัทพา หาราชพันธุ์ และภรณ์ ศิริโชติ (2560) ที่พบว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการโจรกรรมทาง วรรณกรรมว่าเป็นการทุจริตทางวิชาการลักษณะหนึ่ง รวมถึงรูปแบบของการบันทึกข้อความจากการอ่าน และการวิเคราะห์สารสนเทศ ซึ่งผู้เรียนอาจได้รับความรู้จากการจัดอบรมหลักสูตรต่างๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพ ทางวิชาการที่จัดขึ้นโดยสาขาวิชา หลักสูตร คณะ สำนักหอสมุด บัณฑิตวิทยาลัย ฯลฯ โดยงานวิจัยของน นันทน์ ย์มวงษ์ (2557) ให้ข้อเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยควรมีการกำหนดนโยบายให้มีการบูรณาการ เนื้อหาเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในหลักสูตรการเรียนการสอนทุกรายวิชาเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักรู้ และหลีกเลี่ยงการละเมิดได้ ส่วนผู้สอนควรมีการบูรณาการไปกับการเรียนการสอนและกวัดข้นให้มากขึ้นทั้ง ในการทำรายงานและโครงงาน ซึ่งสอดคล้องกับประเด็นที่เป็นที่น่าสนใจและต้นตอในปัจจุบันจาก สภาพการณ์ที่เป็นยุคดิจิทัลซึ่งไม่ว่าจะวัยรุ่น วัยทำงานต่างใช้คอมพิวเตอร์ในการทำกิจกรรมต่างๆ และส่งผล ให้สามารถเข้าถึงข้อมูล การเผยแพร่ การส่งต่อ ดัดแปลง ทำซ้ำ แบ่งปันต่างๆ เป็นเรื่องง่ายดายขึ้น ดังนั้น การกระทำดังกล่าวอาจไปส่งผลกระทบต่อเจ้าของลิขสิทธิ์ที่เป็นผู้สร้างทรัพย์สินทางปัญญาขึ้นมาได้ จึงควรมี การบูรณาการความรู้การเผยแพร่กฎหมายที่เกี่ยวข้องรวมถึงบรรจุอยู่ในทุกหลักสูตรของการศึกษา (ศุภศิลป์ กุลจิตต์เจือวงศ์, 2557)

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าประเด็นดังกล่าวมีความสำคัญและสอดคล้องกับการส่งเสริมทรัพย์สินทาง ปัญญาในสถาบันอุดมศึกษา มาตรา 7 แห่งกฎหมายพื้นฐานว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ. 2545 ที่ กำหนดว่า "มหาวิทยาลัยพึงระลึกว่าการจัดกิจกรรมของตนต้องเป็นไปเพื่อการสร้างทรัพย์สินทางปัญญาแก่ สังคมส่วนรวม การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การทำวิจัยและการเผยแพร่ผลงานวิจัย..." (ชนิตา รักษ์พลเมือง และคณะ, 2550) อีกทั้งยังสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของชนิตา รักษ์พลเมืองและคณะ (2550) ที่กล่าวถึง บทเรียนที่ได้จากการศึกษาดูงานด้านส่งเสริมทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศญี่ปุ่น การสร้างความรู้ความ เข้าใจเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมงานทรัพย์สินทางปัญญาเห็นได้จากหน่วยงาน ต่างๆ ที่ให้ความสำคัญกับการฝึกอบรมหรือให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา นอกจากนี้ยังต้อง คำนึงการสร้างค่านิยมและจิตสำนึกให้ตระหนักถึงความสำคัญของทรัพย์สินทางปัญญาเป็นสำคัญอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

- ข้อเสนอแนะต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หน่วยงานห้องสมุด และอาจารย์ผู้สอน

1. มหาวิทยาลัยควรกำหนดให้มีนโยบายที่ชัดเจนขึ้นเกี่ยวกับเนื้อหาทางทรัพย์สินทางปัญญาและ ประเด็นที่เกี่ยวข้องสอดแทรกในทุกรายวิชาโดยเฉพาะหมวดวิชาศึกษาทั่วไปซึ่งเป็นรายวิชาพื้นฐานที่นิสิตทุก สาขาวิชาต้องเรียน

2. ห้องสมุดควรเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนและส่งเสริมให้ความรู้ด้านทรัพย์สินทางปัญญาอย่าง

เป็นรูปธรรม เช่น ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์ จัดทำสื่อความรู้ ทำมุมความรู้ หรือจัดอบรมในเรื่องความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาแก่นิสิตและบุคลากรของมหาวิทยาลัย

3. อาจารย์ผู้สอนจะต้องสอดแทรกความรู้ให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญาโดยเฉพาะประเด็นที่ส่งผลกระทบต่อการทำกิจกรรมทางการเรียน

- ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต

ควรศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณคณะกรรมการระดับชาติ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้ทุนสนับสนุนเพื่อเข้าร่วมนำเสนอผลงานวิจัยในการประชุมวิชาการระดับชาติครั้งนี้ และขอขอบคุณอาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยที่ได้ให้คำแนะนำและสนับสนุนให้สามารถทำงานวิจัยนี้ได้สำเร็จ รวมทั้งสนับสนุนให้คณะผู้วิจัยได้มีโอกาสนำเสนอผลงานวิจัยในการประชุมครั้งนี้

รายการอ้างอิง

ชนิตาและคณะ. (2550). รายงานการวิจัยเรื่อง การส่งเสริมทรัพย์สินทางปัญญาในสถาบันการศึกษาของ
ญี่ปุ่น. สืบค้นจาก <http://thesis.swu.ac.th/swuebook/h377755.pdf>

นนทนันท์ แยมวงษ์. (2557). การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับ

บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปริญญานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต.

บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นลัทพา หารษาพันธุ์ และภรณ์ ศิริโชติ. (2560). ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของ
นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น. สืบค้นจาก

<http://khoon.msu.ac.th/auth/reader/web/index.php?pdf=/full130/sombat12944/abstract.pdf>

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2555). สิ่งพิมพ์ วิทยานิพนธ์ การคัดลอกผลงานวิจัย

"ประเด็นสำคัญที่ควรรู้". สืบค้นจาก <http://www.grad.chula.ac.th/download/files/Plagiarism.pdf>

ศุภศิลป์ กุลจิตตเจือวงศ์. (2557). การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต. สืบค้นจาก

<http://journal.hcu.ac.th/pdf/jn1835/%E0%B8%9A%E0%B8%97%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%2011.pdf>